

ЩАСТЯ БУТИ ВЧИТЕЛЕМ

Іще раз про вічне

Після прочитання матеріалу Тетяни Цюрмасти «Щасливий педагог — щасливі учні» я не могла не відповісти. Розумію автора, тому що сама часто ставлю собі питання про те, як зробити життя особливої дитини щасливим, наповненим яскравими кольорами радості й усвідомленням власної користі для світу.

**Інна КАРЧЕВСЬКА, учитель-дефектолог ясел-садка № 280,
м. Кривий Ріг, Дніпропетровська обл.**

У процесі роботи з дошкільниками вже понад двадцять років із упевненістю можу сказати, що я щаслива, коли бачу зацікавлені оченята на заняттях, коли чую лагідні слова вихованців на свою адресу, коли вдалося «достукатися» хоча б до деяких батьків і порозумітися з ними у правильності спільних методів виховання тощо. Котрий рік навчаю дітей та щоразу навчаюся від них сама. Тому успіх своєї педагогічної праці вбачаю у постійному спілкуванні з дітьми, у взаємній любові педагога і дитини, у вмінні «запалити» дітей до співпраці. Під час роботи за системою розвивального навчання прагну не робити поділу між дітьми на сильних і слабких, а вчу їх цінувати свою працю та намагатися виконувати її якнайкраще, чітко дозуючи навчальне навантаження для кожної дитини.

Пані Цюрмаста пише, що для неї щастя — це її улюблена робота. І це прекрасно! Колись давно я прочитала такий вислів: «П'ятдесят відсотків щастя для людини — це вдало вибрана професія». Звичайно, для когось відсотки можуть бути різними, але це безперечно так. Людина, яка знайшла своє місце в житті й може допомогти знайти його іншим, мусить вважати себе щасливою!

Для Тетяни Цюрмасти щаслива дитина асоціюється з ромашкою, а для мене — із мурашками — найпрацьовитішими, найстараннішими комахами в світі, які, будуючи мурашник, відчують себе захищеними та корисними, чітко розуміють своє місце в ньому.

Наша група в садочку називається «Мурашник», гасло якої таке:

*Ми мурашки роботяці.
Серед нас нема ледачих.
Увесь день ми всі працюєм
І мурашник свій будуєм.*

Будувати завжди складно, а ще складніше — зберегти збудоване. Тому я вважаю, що місце, у якому дитина і педагог щасливі, повинно бути збережене якнайдовше.

Недарма в народі говорять: *«Щаслива дитина — щаслива родина, щаслива родина — міцна країна».*

Це щастя — стати вчителем... Минуть роки, віки. Невпізнаним стане життя, зникне чимало теперішніх професій, але доки є людство, збережеться на Землі високе звання — Учитель! Безмежне щастя зустріти Учителя, який учить доброті, справедливості, чесності, відповідальності. Учуть бути Людиною!

Цими словами хочу завершити свої роздуми про щастя педагога. Можливо, хтось із колег доповнить.

Так і назбираємо книжку роздумів сучасних учителів-дефектологів про вчительське щастя. Адже ділитися думками, досвідом — це теж велике щастя як для оповідача, так і для тих, хто хоче чогось навчитися, чогось досягти.

Пропоную до вашої уваги казку про щастя Василя Сухомлинського під час прочитання якої розумієш, наскільки мало, і водночас наскільки багато треба людині всього збагнути, щоб отримати відповідь на таке просте запитання: «Що таке щастя?»...

Використані джерела

1. Пушкарєв В. В. Професія на всю життя / В. В. Пушкарєв. — М.: Серія «Кем быть?», 1987. — 95 с.
2. Селезнева Е. В. Учитель, перед іменем твоїм... : Сборник / Е. В. Селезнева. — 2-е изд. — М., 1986. — 223 с.
3. Сухомлинський В. О. Вибрані твори. — Київ: Рад. шк., 1988. — С. 304.

КАЗКА ПРО ЩАСТЯ

Йшла стежиною Бабуся, несла великий кошик з яблуками. Спіткнулася Бабуся, впустила кошика з рук. Посипалися яблука по стежині. Старенька нахилилася, щоб їх позбирати. Побачила це маленька Дівчинка, що гралася неподалік. Підбігла до Бабусі, допомогла. Коли всі яблука були в кошику, Бабуся дала найбільше яблуко Дівчинці і сказала:

— Спасибі тобі, Дівчинко, я бачу, що ти хороша, добра дитина. Дай Бог тобі щастя! — та й пішла собі далі. А Дівчинка задумалася:

— Щастя? А що таке щастя?

Оскільки вона була маленькою і ще багато чого не знала, то вирішила спитати в інших.

Побачила вона Пташку і звернулася до неї:

— Пташечко, що таке щастя?

— Щастя — це повернутися на Батьківщину після довгої зими, звити гніздечко, вивести пташенят і вчити їх літати! — защебетала Пташка.

«Ні, мабуть, це не те щастя, про яке мені Бабуся казала», — подумала Дівчинка.

Вона пішла далі і спинилася перед чудовою Квіткою.

— Квітонько, скажи, що таке щастя? Ти знаєш?

— Звичайно, знаю, — залопотіла пелюстками Квітка. — Щастя — це ласкаве Сонечко і теплий

Дощик.

Пішла Дівчинка до Дерева:

— Дерево, Дерево, як по-твоєму, що таке щастя?

Могутнє Дерево тихо зашелестіло буйним листям:

— Щастя, Дівчинко, це пережити зимові морози та завірюхи, прокинутись навесні від довгого сну і, знову одягнувши зелене вбрання, слухати дзвінкий щебет птахів на своїх гілках.

Далі зустріла Дівчинка Кішку.

— Киценько, а ти знаєш, що таке щастя?

— Знаю, знаю! Щастя — це гарно поїсти сметанки і грітися на сонечку. Що ж іще потрібно? — промуркотіла Кішка і ліниво потягнулася, вигинаючи спинку.

Пішла Дівчинка до Собаки, що спочивав у холодочку. Почувши запитання Дівчинки, Собака відповів:

— Щастя — це вірно служити хазяїнові, який тебе годує, і бачити, що він тобою задоволений.

— Хто ж говорить правду? — думала Дівчинка. Прийшла вона до Річки.

— Річечко, може, ти знаєш, що таке щастя?

— Знаю, знаю, — задзюркотіла Річка. — Щастя — це щоб вода моя була чистою та прозорою, щоб береги не замулювалися і, щоб я могла повноводною добігти до самого моря.

— А по-твоєму, що таке щастя? — звернулася Дівчинка до Бур'янини, що росла у квітнику.

— Щастя — це так розростися, щоб задушити всі квіти, що ростуть поруч, і бути єдиною господинею в цьому квітнику. Дівчинка повернулася додому і запитала у Мама, що таке щастя.

— Для кожної матері щастя — це коли щасливі і здорові її діти, — відповіла Мама.

— Мамочко, чому ж усі відповідають по-різному? — здивувалася Дівчинка.

— А ти сама подумай чому, — сказала Мама.

Довго думала Дівчинка, а потім промовила:

— Я зрозуміла. Щастя — у кожного своє. Який ти сам, таке й твоє щастя.

В. Сухомлинський